

ΑΘΗΝΑΙΟΝ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΟΣ Α'. ΑΘΗΝΑΙ τῆν 1 Μαρτίου 1858. ΦΥΛ. 1^η

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΜΕΤΣΑΝΟΤΗΣ.

Τὴν ἐπομένην βιογραφίαν, ἄνδρος φιλέλληρος διακρινόμενου ἰδίως ἐν Ἰταλίᾳ διὰ τὸν ἀμετρον ὑπὲρ τῆς γλας Ἑλλάδος ἐρθουσιασμόν, ὅστις τῷ ἐρέπνευσεν ἡσματα ὑψηλὰ, καὶ θυμασία, καὶ διὰ τὸν ἐξαιρετικὸν πρὸς τὴν ἀρχαίαν ἔρωτα ὅστις παρώρμησεν αὐτὸν εἰς τὴν ἐντελῆ τῶν συγγραφέων τῆς γνῶσιν, καὶ εἰς τὴν μετάρρασιν τῶν ἀριστουργημάτων τῆς, νομίζομεν περιττὸν νὰ συστήσωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τοῦ Αθηναίου, καὶ νὰ προκαλέσωμεν τὸ δάκρυ τῶν ὑπὲρ αὐτοῦ ἀποθανόντος.

Τρομέραν ὑπέστη ἀπώλειαν ἡ Ἰταλικὴ φιλολογία διὰ τοῦ θανάτου τοῦ καθηγητοῦ Ἀντωνίου Μετσανότη, διασημοτάτου διὰ πολλὰ πρωτότυπά του ἔργα, καὶ πρὸ πάντων διὰ τὰς περιφήμους του ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ μεταφράσεις. Ἐγεννήθη ἐν Περούγιᾳ κατὰ τὸ 1783 ὑπὸ τοῦ ἰωσήφ Μετσανότη καὶ τῆς Κολόμβας (Περιστερᾶς) Ἀντολίνῃ. Ἐδόθη δὲ μετὰ ζέσεως εἰς τὴν σπουδὴν τῆς Ἰατρικῆς καὶ μόλις εἰκοσαστῆς ἔλαβε τὴν διδακτορικὴν δάφνην, καὶ ὀλίγον ἔπειτα συνηριθμήθη εἰς τὸ ἰατρικὸν σῶμα τῆς πόλεως. Ἡ πρὸς τὸν πλησίον ἐξαιρετικὸς εὐαισθησία του δὲν ἠδύνατο νὰ

ἀνεχθῆναι παράπονα καὶ τὰς βισάνους τῶν πασχόντων, καὶ τοῦτου ἕνεκα ἐγκαταλείψας τὴν ἐξάσκησιν τῆς ἐπιστήμης του ἐπέδωκε εἰς τὴν σπουδὴν τῆς Ἑλληνολατινικῆς καὶ Ἰταλικῆς φιλολογίας, ἣν παιδιῶθεν ἐκαλλιέργει. Κατὰ τὸ 1807 ἐξελέχθη καθηγητὴς τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς πατρίδος του, καὶ πρὸς μείζονα ἔνδεξιν ὑπολήψεως κατὰ τὸ 1829 προσεφέρθη αὐτῷ καὶ ἡ παράδοσις τῆς ὑψηλῆς ῥητορικῆς. Προσέτι ὁ καθηγητὴς Μετζανότης ἦτο λάτρης τῆς Μουσικῆς, ἐπιτηδεύσας σαμβουκιστὴς (ὁ παίζων τὴν ἀρπυ) ἐδάκρυεν ἐκ συγκινήσεως ἐπαναλαμβάνων ἐπὶ τῶν ἀρμονικῶν του χορδῶν τὰς μελωδίας τοῦ Μπελλίνι καὶ τοῦ συμπατριώτου του Μοζάρτκκη, αἵτινες κατ' αὐτὸν ὑπῆρξαν οἱ δύο ἐξοχώτεροι μουσικοδιδάσκαλοι διὰ τὴν ἀφέλειαν καὶ φιλοσοφίαν των ἐν τῇ μουσικῇ ἐκφράσει τῆς λέξεως. Ὁ κατὰ τὸ 1834 θάνατος τοῦ υἱοῦ του, ὃν αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐν τοῖς γράμμασιν ἀιέθρεψεν τὸν ὑπερπλήρωσε ὀδύνης.

Αἱ περιφημότεραι φιλολογικαὶ, καλλιτεχνικαὶ καὶ φιλαρμονικαὶ ἀκαδημαῖαι τῆς Ἰταλίας, ὡς καὶ ἡ τῶν Ἀθηνῶν καὶ αἱ τῶν λοιπῶν ἐπικρατειῶν τῆς Εὐρώπης ἐτίμησαν αὐτὸν διὰ τῶν διπλωμάτων των.

Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς του τοσοῦτον ἐξησθίνησάν αἱ δυνάμεις τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς του, ὥστε κατὰ τὰς 10 τοῦ παρελθόντος Σεπτεμβρίου 1857 μετὰ 74 ἐτῶν ζωῆν ἀπῆλθε πρὸς Κύριον, ἐγκαταλείψας ἐν μεγίστῃ θλίψει τὴν χήραν σύζυγον, δύο θυγατέρας καὶ ἓνα υἱόν, ὅστις εὐρισκόμενος μακρὰν δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποδώτῃ εἰς αὐτὸν τὸν ἐσχιστον ἀιτισμὸν. Κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς 11 τοῦ μηνὸς ὁ νεκρὸς του μετνήχθη εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Πανεπιστημίου, ὅπου τὴν ἐπομένην ἡμέραν, τελεσθεῖσης τῆς κηδείας, ὁ καθηγητὴς Φραγκίσκος Βάρτολκι ἐξεφώνησε λόγον ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου καὶ τῆς Ἀκαδημαῖας τῶν ὠρχίων τεχνῶν. — Ἐνεταφιάσθη εἰς τὸ κοινὸν Νεκροταφεῖον, καὶ δαπάναις τῶν φίλων καὶ θαυμαστῶν του ἀνεγερθήσεται αὐτῷ ὅσον τάχιον μνημεῖον ἀναμιμνήσκον εἰς τοὺς συμπολίτας καὶ τοὺς ξένους ὅτι ἐκεῖ ὑπὸ τὴν σκιάν του

ἑταυροῦ ἀναπύονται τὰ ὄστα τοῦ περιζήμου μεταφράστου τοῦ Πινδάρου, καὶ τοῦ γενναίου ψάλτου τῆς ἀναγεννηθείσης Ἑλλάδος.

Τὰ φιλολογικὰ ἔργα τοῦ Μετζανότη κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀδάμ Ῥόση γενομένην διάταξιν αὐτῶν διαιροῦνται εἰς μεταφράσεις ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ εἰς πρωτότυπα. Ἐκ τῶν ποιητικῶν του μεταφράσεων διακρίνονται αἱ Ῥοδαὶ τοῦ Πινδάρου, μετὰ ταῦτα αἱ δύο τοῦ Σοφοκλέους τραγωδία *Ἰφιγένεια ἐν Αὐλίδι*, καὶ *Οιδίπους Τύραννος*, ἡ *Βατραχομομαχία*, *Διάλογοί τινες* τοῦ Λουκιανοῦ, ὁ *Πιραξ* τοῦ Θεβαίου Κέξητος, τὰ χρυσᾶ ἔπη τοῦ Πιθαγόρα, ἡ *Ἀποκάλυψις* τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, καὶ ἀπάνθισμά τι διαφόρων ποιήσεων, ἐν οἷς τὰ τέσσαρα τοῦ *Τυρταίου ἄσματα*, ἡ *Ἀρπαγή* τῆς *Ἐλένης* τοῦ Κολλοῦθου, καὶ ἡ *Ἄλωσις* τοῦ Ἰλίου τοῦ Τριφιδώρου. — Αἱ εἰς τὸ πεζὸν μεταφράσεις του ἀπαρτίζουσιν ἓνα τόμον ἐπιγραφόμενον *Δοκίμιον τῆς ἀρχαίας καὶ νέας κλασσικῆς Ἑλληνικῆς βιβλιοθήκης* καὶ περιέχουν τὴν *Μήδειαν* τοῦ Δημοσθένους, τρεῖς λόγους τοῦ Ρίζου, προέδρου τῆς ἐν Ἀθήναις ἀρχαιολογικῆς ἐταιρείας καὶ τρεῖς τοῦ Κυρίου Ἀλεξάνδρου Φραγκαβῆ γραμματέως ἄλλοτε αὐτῆς.

Πρωτότυπα δὲ ἔργα ἐν τῷ πεζῷ συνέθεσε διαφόρους ἐπικηδείους λόγους καὶ τὸ ἱστορικὸν ὑπόμνημα τοῦ βίου καὶ τῶν ἔργων τοῦ ζωγράφου Πέτρου Βινοῦκι, καλουμένου Περουγίνου — ἐν στίχοις δὲ, καταλείποντες τὰς τοσαύτας καὶ κατὰ διαφόρους καιροὺς δημοσιευθείσας μικρὰς ποιήσεις του, πολυεὶδῆ λυρικά ποιήματα ἐξ ὧν εἰς τὴν Λυρικὴν ἠρωϊκὴν ἀνάγονται τὰ *Χρονικά* τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὸν 19 *Αἰῶνα*, εἰς τὴν ἱερὰν, *Οἱ Ὕμνοι* εἰς τὴν *Θεοτέτητα*, εἰς τὴν *Παρθένον* καὶ εἰς τοὺς *Ἀρχαγγέλους* εἰς τὴν ἔρωτικὴν ἢ *Ἐρωμένην* τοῦ Ἥλιου, ἦτοι τὰ λυπηρὰ συμβάντα τῆς Νινεττας Δελίλ. Συνετάξατο προσέτι *Νέας ἐπιστολάς* περὶ τῶν τεχνῶν καὶ τῶν Ἰταλικῶν θεάτρων, καὶ *πέντε ὀμιλίαις* πρὸς ἐλεγχον καὶ διδασκαλίαν τῶν παιδαγωγῶν, τῶν νέων, τῶν νεανίδων, τῶν ἡμεμεριδογράφων καὶ τῶν τυπογράφων.

Μὴ ἀρκούμενος ὁ φιλόπονος Μετζανότης, εἰς τὰ ἔργα του ταῦτα ἠθέλησε νὰ σαλπύτῃ τὴν Ἑπικὴν σάλπιγγα καὶ κατέλειπεν

πότιμα ἐξ 23 ἀσμάτων, ἀνομοιοκαταληκτῶν, ἐπικαλούμενον Ὁ
Ἡρωϊσμός τῶν Μαρτύρων ἢ ὁ Θρίαμβος τοῦ Κωνσταντίνου,
ὁπερ ἐξηκολούθησεν ἐπιδιορθῶν, ἐπαυξάνων, καὶ μεταβάλλων,
ἐφ' ὅσον ἠδύνητο. Τὸ τελευταῖον τοῦ τούτου ἔργον, καίτοι ποιηθὲν
ἐν παρακμαζούτῃ ἡλικίᾳ, διότι ὁ συγγραφεὺς ἐξηκοντούτης ἤρξατο
αὐτοῦ, ὑπὸ τινων σοφῶν ἐπηνέθη.

Ἀλλὰ τὰ ἔργα ἰδίως, δι' ὧν κατέστη ἀθάνατον τὸ ὄνομα τοῦ
Μετζανότη εἰσὶν αἱ Ἰδιαι τοῦ Πινδάρου καὶ τὰ χρονικά τῆς Ἑλλά-
δος. Διὰ τῶν πρώτων τοσοῦτον μᾶλλον μεγαλειτέραν φήμην ἀπέ-
κτιψε καθόσον καὶ οὐδ' χρόνους ὑπὸ ἐμπειροτάτων συγγραφέων
ἐθεωρεῖτο ἀδύνατος καὶ μωρὰ ἢ ἀπόπειρα τοιοῦτου ἔργου, αὐτὸς
πρῶτος πάντων, μόλις συμπληρώσας τὰ 30 ἔτη, ἔφερεν αὐτὴν
εἰς εὐτυχὲς πέρας.

Ὡς πρὸς τὰ χρονικά τῆς Ἑλλάδος, ἰδοὺ ὅποιον ἐγκώμιόν ποιεῖ
περὶ αὐτῶν ὁ σοφὸς Μαμφεῖ ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Ἰταλικῆς του
φιλολογίας (βιβλ. 4 κεφ. 4) ἀφοῦ προηγουμένως ἐλάλησε περὶ
τῶν πατριωτικῶν ἀσμάτων τοῦ Φαντόμη. «Ψηλότερον βεβαίως
δύναται νὰ ᾔηε τὸ ἄσμα ἐκεῖνου, ὅστις ὑπὸ ἀληθοῦς κυριευθεῖς
συμπαθείας πρὸς τὴν πάτριον χώραν, ἐκθειάζει τὰς δυνάμεις ἔθνους
ἐκδικουμένου καὶ ὑπερασπιζομένου τοῦ ἀρχαίου, του θεσμοῦ καὶ
τὴν προπατορικὴν του δόξαν. Ἡ ἀνάστασις τῆς Ἑλλάδος καὶ ἡ πάλ-
λη τοῦ Σταυροῦ κατὰ τῆς Ἡμισελήνου εἶνε ἐκ τῶν θεμάτων ἅτινα
τὴν ὑψηλοτέραν ἐμπνέουσιν ποίησιν, καὶ ὁ καθιγητὴς Ἀντώνιος
Μετζανότης ὅστις ἀξίως ἐθίξε τοῦ Πινδάρου τὴν κιθάραν ἐτόνισεν
ἕμνον ἐφ' ἐκάστου τῶν ἐνδοξοτέρων συμβάντων τῆς Ἑλληνικῆς
ἐπαναστάσεως, ἥτις ἐξείλκυσε τοῦ Ὀθωμανικοῦ ζυγοῦ τὸν χρι-
στιανικὸν ἐκείνον λαόν, καὶ ἀνήγειρε θρόνον διὰ τὸν σοφὸν καὶ γεν-
ναῖον ἡγεμόνα, ὅστις σήμερον διέπει τὰς τύχας τῆς ἀναγεννηθείσης
Ἑλλάδος. κτλ.

Τὰ Ἑλληνικά χρονικά ἀφιέρωσε προσηκόντως εἰς τὸν ἡγεμονό-
παιδὰ τῆς Βαυαρίας, νῦν βασιλεῖα τῆς Ἑλλάδος, ὅστις ἐδέχθη
εὐχαρίστως τὴν ἀφιέρωσιν τοῦ Μετζανότη, ἀποστείλας αὐτῷ ἐκ
Ναυπλίας ὡς δῶγμα εὐχεσεσκείας του τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολήν.

«Monsieur le Professeur !

« La part sincère que vous prenez aux destinées de la
« Grèce, et les belles preuves que vous en donnez dans
« votre ouvrage *I Fasti della Grecia* ne sauroient m' être
« indifférentes. Votre heureux talent d' exprimer ce qu'il y
« a de plus beau de sentiment dans une Poésie si char-
« mante, commande également et mon estime et ma re-
« connoissance.

« Soyez persuadé que Je n' en perdroi pas le souve-
nir, et que Je serai toujours

« Nauplie ce 12 de mars 1833.

• Votre bien affectionné

Othon .

Α Μ. le Professeur A. Mezzanotte.

(Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ).

ΠΕΡΙ ΤΙΝΩΝ ΚΑΤΑ ΚΙΝΕΖΟΥΣ ΜΥΘΙΚΩΝ ΛΑΩΝ.

Ὁ Κινέζος δὲν ἐπιθυμεῖ τὰς περιηγήσεις· ἄλλως καὶ οἱ νόμοι
τῆς πατρίδος του δὲν ἐπιτρέπουν αὐτῷ τὴν ἐπὶ μακρὸν ἀπὸ τῆς
πατρίδος του ἀποδημίαν. Ἀλλὰ καὶ ἂν τις ὑπάρχη φιλοπερίερ-
γος ἕνεκα τῆς μεγάλης τῆς χώρας του ἐκτάσεως, δύναται νὰ δο-
κιμάσῃ τὴν ἐπίβρεια ἀπάντων τῶν κλιμάτων, νὰ παρατηρήσῃ
τὰ μᾶλλον διάφορα ἦθη, καὶ ν' ἀκούσῃ λαλομένης εἰκοσιν ἀγνώ-
στους γλώσσας, χωρὶς νὰ ἐξέλθῃ τοῦ Οὐρανίου κράτους. Ὁ Κινέ-
ζος ἐπαρχίας τινος εἶνε ὅλωι ξένος ἐν τῇ πλησιοχώρῳ ἐπαρχίᾳ.
Ἐν τούτοις περὶ ὧν ἀγνοεῖ πληροφορεῖται παρ' ἐκείνων, οἷτινες
διῃσχυρίζονται ὅτι τὰ εἶδον, καὶ ἀρκεῖ νὰ παραστήσωσιν αὐτῶν
τὰ ἕτερα ἔθνη ὡς συγκροτούμενα ἐκ τερατωδῶν ὄντων, ἢ γὰρ

λοίων, ἐνὶ λόγῳ, κατωτέρων αὐτοῦ, καὶ ἢ νηπιώδης του ματαιό-
της συλλέγει ὡς ἀκριβεῖς γνώσεις τοῦ; μάλλον ἀλλοκότου; καὶ
παραλόγους μύθους. Τοὺς μύθους; τούτους παρακαταθέτει, ἀνευ
ἐξετάσεως; εἰς ὠραία βιβλία προσφερόμενα ὡς κλασσικὴ βιβλιο-
θήκη θετικῶν γνώσεων. Ἴν τῇ μεγάλῃ συλλογῇ, τῇ ἐπικαλουμένην
Σάν τσάι χουέι (συλλογὴ πινάκων παριστοιχῶν τὰς τρεῖς; δυνάμεις
τῆς φύσεως; τὸν Οὐρανόν; τὴν γῆν καὶ τὸν ἄνθρωπον)—ἀναμίγνυν-
ται μετὰ τῶν εἰδήσεων περὶ γνωστοτάτων λαῶν ὡς; τοὺς Κορκα-
νοῦς; τοὺς Ἰάπωνας; τοὺς κατοίκους τῶν νήσιων Λιού-Κιού; κτλ.
ἢ εἰκῶν καὶ ἢ περιγραφῆ λαῶν ὁποῖοι οἱ ἀκόλουθοι:

Οἱ Γιου-μίν. (Ὁ λαὸς ὁ φέρων πτερά).

Τὸ βασίλειον τοῦ λαοῦ, ὅστις φέρει πτέρυγας; κεῖται πρὸς τὸ
Νοτιοδυτικὸν μέρος τῆς θαλάσσης; εἰς κρηνώδεις βράχους. Οἱ
ἄνθρωποι οὗτοι ἔχουσι τὰς παρειὰς ἐπιμήκει; ὡς; αἱ τῶν πτη-
νῶν· τὸ ῥάμφος; των εἶνε ἐρυθρῶν; καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ των λευκοί.
Φέρουσι πτέρυγας καὶ δύνανται νὰ πετώσιν· ἀλλ' ἀδυνατοῦν ν'
ἀπομακρυνθῶσι καὶ νὰ ἐξακολουθήσωσιν ἐπὶ μακρὸν τὴν πτήσιν
των. Ὁμοιάζουν πρὸς τὰ πτηνά· ἀλλὰ δὲν παράγονται δι' ὧν.

Οἱ Έ-ζιν (Οἱ ὑπομέλιαιες).

Πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς μεσημβρινῆς θαλάσσης; ἐν τῷ μέσῳ
τῶν ὀρέων τῶν καλουμένων Πα-σουῖ; ὑπάρχουσι ἄνθρωποι μελα-
νόχροι; ἔχοντες κεφαλὴν τίγρεως. Ἀρπάζουσι ὄφεις μετὰ τῶν
δύο χειρῶν των; καὶ τοὺς κατατρώγου.

Οἱ Κιαγγ-Λιάγγ (οἱ Ῥωμαῖοι).

Πέραν τῆς βορείου ἁκρας τῆς μεγάλης ἐρήμου (τῆς ἐρήμου τοῦ
Χάμο; ἄλλως Γόμβι) ὑπάρχουσι ὄντα φέροντα ἐπὶ τοῦ στόμα-
τος; ὄφιν; ὡς; ἐπιστόμιον χαλινῶ· ἔχουσι κεφαλὴν τίγρεως; καὶ
σῶμα ἀνθρώπου· τὰ τέσσαρα μέλη των ἀπολήγουσιν εἰς ὄπλᾶς
ἵππου μετὰ μακρῶν καρπῶν.

(ἐκχλωθεῖ).

II ΛΕΣΣΙΟΝΙΣ ΦΑΝΗ.

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΓΑΛΛΟΥ ΜΕΡΗ.

Τὰ μυθιστορήματα; αἱ κωμῳδία; τὰ ἔμμετρα καὶ περὶ διη-
γήματα; ἅπερ κατατρώγει οὕτως εἰπεῖν; ὁ ἐξερχόμενος τοῦ Γυ-
μνασίου μαθητῆς; διδουσιν εἰς τοὺς νέους παράδοξον ἰδέαν περὶ
τῶν γυναικῶν. Οὐδὲν περιεργότερον τῶν ματαιολογιῶν τοῦ ἀρχα-
ρίου ἔραστοῦ περὶ τοῦ ὠραίου φύλου. Ὁ Λαφονταῖος; (α) ὁ Βοκ-
κάκις; (β) καὶ ὁ Λουβέτιος; (γ) ἔδειξαν εἰς αὐτὸν ὅτι ἡ ἀκολασία
περιτρέχει τοὺς δρόμους; καὶ ὅτι πᾶσα νεανία ζητεῖ τὴν πρώτην
εὐκαιρίαν νὰ παραιτήσῃ τὴν ἀρετὴν τῆς. Ὅσον δὲ περὶ τῶν ὑπὸ-
δρων γυναικῶν; προφέρων τις μόνον τὸ ὄνομα των καγαζέρι.
Εἶνε φρούρια κυριευόμενα εἰς πρώτην πολιορκίαν; καὶ κατ' αὐτὸν
εἰσέτι τὸν πρῶτον μῆνα τοῦ γάμου των ζητοῦσιν πανταχόθεν τὸν
ἔραστὴν νὰ τὰς παρηγορήσῃ διὰ τὸν σύζυγον των. Ταλαίπωροι σύ-

(α) Περιφημος συγγραφεὺς καὶ ποιητῆς Γάλλος; διακρι-
νόμενος ἰδίως διὰ τοὺς Λισωπέιους του μύθους. Ἐποίησε καὶ
τινα αἰσχροὶ διηγήματα; λαβὼν τὴν ἐπίθεσιν ἐκ διαφόρων
συγγραφέων ἢ καὶ ὁ ἴδιος πλάσας.

(β) Περιφημος ἰδίως διὰ τὸ Λεσαήμερόν του; ὅπερ εἶνε συλ-
λογὴ διαφόρων του μελιθρότων; οὕτως εἰπεῖν; ἀλλὰ σκανδα-
λωδῶν; ἐν περὶ λόγῳ. Ἠκμασε κατὰ τὸ 330 Μ. Χ. καὶ
ὑπῆρξεν ὁ ἀνακαινιστῆς τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ἐν Φλω-
ρεντία. Προσέτι μετὰ τοῦ Δάντου καὶ Πετράρχου συντελέ-
σεν εἰς τὴν μόρφωσιν καὶ συστηματοποίησιν τῆς Ἰταλικῆς
γλώσσης.

(γ) Συγγραφεὺς τοῦ αἰσχροτάτου καὶ ἀνηθικωτάτου βί-
βλιου τοῦ ἐπικαλουμένου ὁ Φομιλάς.

ζυγοι!!! δι' αὐτοὺς ὁ Μολιέρος ἐπενόησε τὴν κοιμωδίαν τῶν ἡθῶν, καὶ ὁ ἀγαθὸς Λαφονταῖνος τὰ ἀντισυζυγικά του διηγήματα. Ὁ Ὑμέναιος φέρει, ὡς ἄλλατε, κροκοειδῆ χιτῶνα *croceo velatus amictu* τὸ χρῶμα ὅπερ ἰδίως διακρίνεται εἰς τὸ παράσημον τῶν συζύγων. Ἰδοὺ τί ὁμολογοῦσιν οἱ δεκαεπταετῆς ἢ δεκαοκταετῆς νεάνια. Ἴνα μὴ προσβάλω δέ τινα τῶν συγχρόνων μου ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, καὶ ἀποφύγω πᾶσαν προσωπικότητα, περιορίζομαι εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ὕλης ταύτης πρὸς ἴδιον μου λογαριασμόν, στρέφων τὴν σάτυραν κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ μου.

Εἰσῆλθον εἰς τὸν κόσμον μετὰ τῶν αλλοκότων τούτων ἰδεῶν, ὡς πάντες οἱ συμμαθηταί μου. Εἶχον τελειώσει τὴν φιλοσοφίαν μου, ἐπιστήμην, ἐπαυξίνουσαν κατὰ ἓν ἔτος τὴν σκληρὰν τοῦ Λυκείου αἰχμαλωσίαν. Ἦμην κἀκίστος φιλόσοφος, ἀλλ' ἄριστος ἀναγνώστης μυθιστοριῶν. Εἶχον ἀναγνώσει τὸν Φομπλὰς (βιβλίον φθοροποιόν, ὅπερ ποτίζει τὴν μανίαν τῆς γενικῆς διαφθορᾶς, καὶ δεικνύει πανταχοῦ ἀρετὰς κλονιζομένας) κατὰ τὴν θερμὴν ἐκείνην ἡλικίαν, καθ' ἣν τὸ ἀνυπόμονον τῆς ἐπιθυμίας μένεται κατὰ τῶν ἀντιστάσεων. Εἰς τοὺς περιπάτους μου ἀπῆντων μόνον Μαρκεσσίας Β., Σοφίας, κομήτσας τοῦ Λινιόλ, Ἰουστίνας. Ἐνόμιζον ὅτι ἤρκει μόνον μία ἑρωτικὴ μου ἐγκύκλιος εἰς ὕλας τὰς γυναῖκας τῆς ἐπαρχίας μου, διὰ νὰ λάβω εἰς ἀπάντησιν, ἐκάστην αὐτὴν, τριάκοντα συνάμα κρατομάς ἀρετῶν. Ἡ μανία τῆς ἀναγνώσεως τῶν μυθιστορημάτων μὲ ὥθησεν εἰς ἀγνωστῆριόν τι πραγματικὸν ὄπλοστάσιον νεωτέρων Φομπλὰς· ἐκάστη θέσις ἐκοσμεῖτο δι' ἐμπρηστικῶν βιβλίων· ὑπῆρχον πέντε ἐκδόσεις τοῦ Φομπλὰς μετὰ εἰκόνων καὶ ἐννέα ἀντίτυπα τῶν *Κινδυροδῶν σρέσεων*, ἑτέρου μυθιστορηματος, ὅπου ὁ Κυρ. Λακλὸς διδάσκει τὴν τέχνην ν' ἀνοίγῃς πολεμικὴν τάφρον περὶξ γυναικὸς τινος, νὰ ὑποσκάπτῃς τοὺς τείχους τοῦ κοιτῶνος της, νὰ διαρρήγνῃς αὐτοὺς καὶ νὰ ἐφορμᾷς. Εἶνε ποίημα διδακτικὸν καὶ δολοφόνον, τοῦ ἁποῖου ὁ συγγραφεὺς δὲν ἐκρεμάσθη.

Ἡμέραν τινα, ἐν εὐαρέστῳ ἀνέσει ἀνεγίνωσκον, ὡς ὁ Παῦλος τοῦ Δάντου τὸ βιβλίον τοῦ Κ. Λακλοῦ. Τὸ ἀναγνώστηριόν ἦτον ἔρημον, διότι ὀλίγοι ἀνεγίνωσκον κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν. Αἴφνης

ἄνοιγε ἡ θύρα τῆς ὁδοῦ καὶ βλέπω εἰσερχομένην δεκαπεντούτιδα μόλις νεάνιδα, χαρίεσσαν καὶ ὠραίαν, ὡς μία τῶν φανταστικῶν ἡρμῆνῶν τοῦ Φομπλὰς. Ἀπέδωσε τὴν Οὐρανίαν ἢ τὸ *Μωστηριῶδες παιδίον* τοῦ Δουκραί.—Δουμενίλ, ἐντίμου ἀνδρὸς, ἀλλὰ τὰ μέγιστα βλακὸς, καὶ ἐζήτησε τὰ *Ὀργανά τῆς καλύβης*, τοῦ αὐτοῦ συγγραφέως.

Τὰ δεκαεπτὰ μου ἔτη συνεκινήθησαν ὑπὸ ἰσχυρῶν παλμῶν πρὸ τῆς ἐκπληκτικῆς ταύτης νεάνιδος· τὸ βιβλίον ἔπεισεν ἐκ τῶν χειρῶν μου· αὕτη, τὸ ἔλαβε καὶ μετὰ τὸ ἔδωκεν. Θελησᾶς νὰ τὴν εὐχαριστήσω, τὴν εὐχαρίστησα Λατινιστί. Ἀλλ' αὕτη δὲν παρτήρησε ποσῶς τὴν παραχὴν μου. Ἐνῶ ἡ διευθύντρια ἐζήτηε τὰ *Ὀργανά τῆς καλύβης*, ἡ ὠραία κόρη ἔπαιξε περίξ ἡμῶν μετὰ θελκτικῆς ἀμεριμνισίας, ἐψιθύριζε τὸν σκοπόν, *Φεύγων διὰ τὴν Συρίαν*, ἀτμάτιον τῆς ἐποχῆς, ἀνεκύκλι τὴν βιβλιοθήκην, ἀνεγίνωσκε μεγαλοφῶνως τοὺς τίτλους τῶν βιβλίων· ἐκάθητο, ἀνεγείρετο καὶ πάλιν ἐκάθητο. Ὁ ὀφθαλμὸς ἀπέκαμνε ἀκολουθῶν τὴν εὐχάριστον ταύτην εὐκηνισίαν τῆς νεάνιδος.

Ἡ Κυρία Βοαγέρ, οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ διευθύντρια τοῦ καταστήματος, εὔρε ταχύτερον ἢ ὅσον ἐγὼ ἤθελον τὸ ζητηθὲν μυθιστόρημα. Τὸ ἔδωκεν εἰς τὴν κόρην, ἥτις μᾶς ἐχαίρετισε διὰ τῆς φωνῆς διὰ τῆς χειρὸς, καὶ διὰ τοῦ μειδιήματός της καὶ ἐξῆλθε τρέχουσα. Ἐζήτησα ἀκολούθως πληροφορίας παρὰ τῆς Κ. Βοαγέρ περὶ τῆς συνδρομητικῆς της. Ἡθέλησα νὰ μάθω τὰ πάντα. Ἰνωμάζετο Φανῆ. . . ἀνῆκεν εἰς ἐντίμον καὶ διακεκριμένην οἰκογένειαν τῆς Μασσαλίας, καὶ κατῴκει ἐκεῖ πλησίον. Ἡ Φανῆ ἡγάπα ὑπερβολικῶς τὴν ἀνάγνωσιν καὶ εἶχε πνεῦμα ἀγγέλου, ἢ δαίμονος, ἢ καὶ τῶν δύο συγχρόως.

Ἦνοιξα τὰς κινδυνώδεις σχέσεις, καὶ ἐζήτησα τὸ κεφάλαιον τῆς διαφθορᾶς. Ὁ Κ. Λακλὸς ἔλαβε τὴν καλωσύνην νὰ με διδάξῃ διὰ τοῦ βιβλίου του ὅτι ἡ καρδιά μᾶς ὠραία εἶνε ἄνθος τοσοῦτον ἐφελῶως δρεπάμενον ὅσον ῥόδον ἐντὸς ἰδιοκτικτοῦ σου κήπου. Ὡς ἐνηγκαλιζόμενη τὸν ἀγαθὸν Κ. Λακλὸς ἀντὸν εἶχον ἐμπρὸς μου. Ἐκτὸς τούτου καὶ ὁ ἀγαθὸς Λαφονταῖνος ἤρχετο φέρων τὴν ἡθικὴν του πρὸς ὑποστήριξιν τῶν λόγων τοῦ Λακλὸς.

Ὁ Σοφὸς Μοντεσκιού, ἄνθρωπος σοφωδὸς, ἐπεβεβαίωτο τοῦτο εἰς τὰς *Περσικὰς τὸν ἐπιστολάς*. Εἰς τὸ σαράγι τοῦ Κ. Μοντεσκιού ἐδλεπον μόνον φλογεράς γυναῖκας, μαραινομένας ὑπὸ ἔρωτος· ἐν ἀπουσίᾳ τῶν κυρίων των, καὶ καταφουγούσας, ἐν ἐλλείψει ἄλλων, εἰς τοὺς ἀμφιθέλους ἐραστὰς, τοὺς ἐπιτετραμμένους τὴν φύλαξιν τοῦ σαραγίου. Ὁ Δουκραί-Δουμηνί μοι ἐγγράφητο περὶ τῆς ἀρετῆς τῶν γυναικῶν του· ἀλλ' ἐγὼ τὸν περιέπαιζον.

Καταρτίσας τὰ σγέδιά μου τῇ βοήθειᾳ τοῦ Λακλὸς, τοῦ Λαφονταίνου καὶ τοῦ Μοντεσκιού, ἐπερίμενον τὴν Κ. Φανῆν εἰς τὸ ἀναγνωστήριον ὅπου ἤρχετο καθ' ἐκάστην, ἐπειδὴ κατεβρύχθιζεν ἐν μυθιστόρημα εἰς 24 ὥρας.

Τὴν ἐπαύριον λοιπὸν τὴν ἐπανεῖδον. Ἡ πρώτη στιγμή ἐδαπανήθη εἰς λεπτομερῆ ἐξέτασιν τῶν τελειότητων τῆς θελκτικῆς μορφῆς τῆς· ἐπειδὴ τὴν προτεραίαν μόον τὸ σύνολον ἔλαβον καιρὸν νὰ θαυμάσω. Ἡ Κ. Φανῆ εἶχε ὠρασιοτάτην καστανὴν κόμην, μέτωπον εὐρὺ καὶ διαυγές, ὀρθαλοὺς πλήρεις γλυκύτητος, νοσημοσύνης καὶ πνεύματος· ὀφρὺς τοξοειδεῖς, ὀδόντας ὡς μαργαρίτας, καὶ στόμα! στόμα ἐπινοήθην διὰ τὸ πρῶτον φίλημα. Τὸ ἄνω χεῖλος χαριέντως ἐκατέρωθεν καμπυλούμενον συνηνοῦτο ἐν τῷ μέσῳ· μειδιάμα συνεχές ἐδίδεν ἀγγελικὸν θέλητρον εἰς τὸ ῥοδινὸν καὶ δροσερὸν πρόσωπόν τῆς, ὅποσον σπαίως χύνει ὁ ἥλιος εἰς τοὺς γυνακωνίτας τῆς Μεσημβρίας μας.

Ἐπὶ μακρὸν ἐζήτησα φράσιν τινὰ διὰ ν' ἀρχίσω τὴν συνομιλίαν καὶ νὰ ἔμβω εἰς τὴν ὑπόθεσιν. Ὁ Λακλὸς καὶ ὁ Μοντεσκιού οὐδεμίαν μοι παρεχώρουσαν κατ'ἀλλήλον πρὸς τὴν περίστασιν. Ἐπρεπε ν' ἀρχίσω μὲ ἔμφρασιν διὰ νὰ προξενήσω ἐντύπωσιν. Ὅ,τι μοι ἤρχετο κατὰ νοῦν ἦτο ἐκ τῶν τετριμμένων. Ἰψώσα τὴν κεφαλὴν μου πρὸς τὰ ὀπίσω, ἔβλεξα ἑλαφρῶς, ἀπεμάκρυνον τὸν δεξιόν μου πόδα, ἐστάρωσα τὰς χεῖράς μου, ἐψιθύρισα, ἀλλὰ δὲν ἐλάλησα ποτὲ. Τελος ἀπλίσθη διὰ τοῦ θάρρους ἐκείνου, ὅπερ ἐνεψύχωνε τοὺς Βαλσέν, τοὺς Βαλοῦρ, τοὺς Βαλμόντ, καὶ ἀπεφάσισα νὰ εἶπω τὴν μωρολογίαν ταύτην.

Φαίνεται ὅτι ἡ κυρία ἀγαπᾷ πολὺ τὰ ἔργα τοῦ Δουκραί-Δουμηνί· ἡ

Ἡ Κυρία Φανῆ μοι ἀπήντησεν. α Ναι κύριε. ἡ

Ἴδου πάλιν ἐγὼ εἰς τὴν αὐτὴν στενοχωρίαν. Παρατηρήσας εἰς τὸ κάτοπτρον εἶδον ὅτι εἶμαι καταπόρφυρος. Μετὰ τὴν μωρολογίαν προήλθον εἰς τὴν αὐθάδειαν. α Κυρία μου, ἀνεγνώσατε τὸν Φομπλάς, εἶπον αὐτῇ μειδιῶν, ὡς ὁ Βαλσέν εἰς ἠθικὸν τι διήγημα τοῦ Μακρομτέλου. — Ὁχι, κύριε, μοι ἀπεκρίθη.

Κατέφυγον εἰς γωνίαν τινὰ τοῦ καταστήματος διὰ νὰ διώσω ἐν καλὸν κτύπημα τῆς κεφαλῆς μου· ἐπιστρέφων δὲ διὰ νὰ ἐπανορθώσω τὸ σφάλμα μου, εἶδον τὴν θύραν ἀνοιγομένην, καὶ τὴν οὐρανίαν παιδίσκην γενομένην ἄφαντον μεθ' ὅλης τῆς θελκτικῆς τῆς κούφότητος.

— Διατί, κύριε, νὰ ἐμιλήσῃτε μετὰ τοςαύτης κούφότητος περὶ Φομβλάς εἰς τὴν νεανίδα; εἶπε τραχέως ἡ Κ. Βογιέρ.

Ἐπροσποιήθη ὅτι οὐδὲν ἤκουσα· ἐπλήρωσα τὸ ἀπαιτούμενον διαχάϊωμα καὶ ἐξήλθον ψάλλων, *Τὰ πάντα εἰς τὸν ἔρωτα, εἰς τὴν τιμὴν τὰ πάντα, παίημα τοῦ Μποζαλδιέ*.

Εὐρεθεῖς μόνον εἰς μεμακροσμένην ὁδὸν, μετέβαλον ὄψιν καὶ ἀντὶ τῆς φαιδρᾶς, ἣν πρότερον εἶχον, ἔλαβον ὄψιν καταδίκου. Τὸ χροῶμά μου ἔβαψεν ἡ χροιά τῆς ἀπελπισίας. Ἐὰν ἐκράτουν πιστόλιον εἰς τὴν χεῖρα ἢ ποταμὸς ἔρρεε πρὸς τοὺς πόδας μου ἤθελον παρὰ τῷ ἐκεί τὸ κεφάλιον τῆς διαφθορᾶς μου.

Ἀνέγνωσα ἐκ νέου τὸν Λακλὸς. Μέγιστος Θεέ! Πόσον ἦμην μικρὸς ἀπέναντι τοῦ ἥρωος ἐκείνου τῶν Πηριστινῶν κοιτώνων. Ἀνέγνωσα ἐκ νέου τὰ διηγήματα τοῦ Λαφονταίνου καὶ Βοκακίου. Πόσον ἠρθερίων διὰ τὴν ἀδεξιότητά μου. Πόσον μακρὰν ἦμην τῶν ὑπερφηάνων ἐκείνων ἐραστῶν, οἵτινες δὲν εἰσῆρχοντο ποτὲ εἰς ξενοδοχεῖον χωρὶς νὰ κηλιδώσουν τὴν τριπλὴν τιμὴν τῆς ξενοδοχείου, τῆς κόρης τῆς καὶ ὑπερπερίεως τῆς· οἵτινες δὲν εἰσῆρχοντο εἰς οἰκίαν τινὰ χωρὶς νὰ διαφθεύρουν αὐτὴν διὰ τοῦ ἀκαταμαχῆτου πάθους των· οἵτινες ἀφῆρπασαν τοςαύτης κόμας ἐκ τοῦ ὠραίου φύλου, ὅσας ὁ τελευταῖος Μοχικὸς ἐκ τῶν ἐχθρῶν του Μιγγός.

α Ναι, ἀνέκραζον πρέπει νὰ ἐπανορθώσω τὸ πρῶτον μου ἀτύχημα· τί χρησιμεύουσι ἡ ἀνάγνωσις καὶ μάθησις, ἐὰν τρέμῃ τις

ἐνώπιον νεάνιδας, ὡς ὁ μαθητὴς πρὸ τοῦ διδασκάλου τοῦ ; Εἰς αὔριον. ♪

Ὅτε δὲ τὸ ὠρολόγιον ἐσήμεινε τὴν μεσημβρίαν, ἐγὼ ἐκαθήμην εἰς τὸ ἀναγνωστήριον, καὶ ἐμελέπων κεφάλαιόν τι τοῦ Ἑξημίτου τῆς Λεωφόρου τοῦ Ἁγίου Ἀττωνίου. Γίνεται λόγος ἐν τῷ κεφαλαίῳ τούτῳ περὶ συζύγου γηραιοῦ καὶ δυσειδοῦς, ὡς πάντες οἱ σύζυγοι, ὅστις ἔδωκεν εἰς τὴν νεαράν του γυναῖκα, ἥτις ἄφησε νὰ στενάζη ἐπὶ 15 ὄλις ἡμέρας ἐνὰ Sainval, μίαν δωδεκάδα ὑποκαμίσιων ἀξίας 2,000 φράγκων, Ὁ Σενθάλ οὗτος δὲν ἐπτέναζε συνήθως ὑπὲρ τὰ 15 λεπτά. Ὅποιον κεφάλαιον καὶ ὁποῖος Σενθάλ! Καὶ ἄλλο πρὸς ὑποστήριξιν πράγμα.

Ἐνῶ τοιαῦτα διανοώμην, εἰσῆλθεν ἡ κυρία Φανῆ ἡγήθη καὶ τὴν ἐχαιρέτισα μετὰ σεβασμοῦ, ἀνατρέπων δύο καθίσματα. Αὕτη ἐπρόσεξεν εἰς μό.α τὰ ἀντραπέντε καθίσματα, καὶ μετὰ ταῦτα παρηπονέθη εἰς τὴν Κυρ. Βοαγιέρ διὰ τὴν ὑπάρχουσαν ἔλλειψιν 30 σελίδων ἐκ τοῦ βιβλίου ὃ εἶχε προηγουμένως λάθει. Ἰδοὺ περιστασις, εἶπον κατ' ἑμαυτὸν, καὶ ἔλαβον τὸν λόγον.

- Ἐγὼ, καλή μου νέα, ἐξέσχισα τὰς τριάκοντα αὐτὰς σελίδας.
- Νὰ μού πληρώσης τὸν τόμον, εἶπεν ὀργίλως ἡ Κ. Βοαγιέρ.
- Ὁὐ σὲ τὸν πληρώσω, ὑπέλαβον μετ' ἀξιοπρεποῦς ψυχρότητος.
- Καὶ δια-τι ἐσχίσατε τὰ φύλλα ;
- Ἐπειδὴ ἤθελον δυσαρεστήσει τὴν νεάνίδα.
- Καὶ πόθεν τὸ εἰξεύρετε, εἶπεν ἡ κυρία τῆς οἰκίας ;
- Ἐὰν μ' ἐρωτήσῃ ἡ νεάνις, θ' ἀπαντήσω.

Ἡ νεάνις δὲν μ' ἠρώτησεν, ἀλλὰ λαθροῦσα ἕτερον μυθιστόρημα, ἀπῆλθεν.

Μετὰ μίαν στιγμὴν ἐξῆλθον καὶ ἐγὼ, ἀλλὰ κατὰ τὴν φορὰν ταύτην μᾶλλον μχνιώδης ἢ ἀπῆλπισμένος. Διατρέχων τὴν ὁδὸν τῆς γεφύρας, ἀπάντησα ἐνὰ τῶν συμμαθητῶν μου ἦτον ἐνδεδυμένος κατὰ τὸν τελευταῖον συρμόν· εἶχε πολλὰ εἰς τὸ ὠρολόγιον του κροταλίδια, θαυμάσιον λαϊμοδέτην καὶ τρίχινον ἄλυσιν ἐπὶ τοῦ ἐμπροσθίου μέρους τοῦ μεταξίνου του γελεκίου. α Κατεστράφη, με εἶπεν ὁ φίλος μου, κατεστράφη, ἐμνηστεύθη. Διάγω,

ζῶην Φθμπλά. Ἰδοὺ καὶ μία ἐπιστολὴ τὴν ὁποίαν πρὸ ὀλίγου ἔλαβον πρὸ δύο ἀδελφῶν.

Δύο ἀδελφῶν ! ἀνέκραξα ἀνορθούμενος μετ' ἐκπλήξεως.

— Δύο ἀδελφῶν, αἵτινες με ἀκολουθοῦν πανταχοῦ· δύο νεανίδων ὠραίων ὡς δύο ἄγγελιοι. Δεκαεξὶ μέχρι 17 ἐτῶν. Κατὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην μοι δίδουν συνέντευξιν.

— Ὁὐ ὑπάγεις ;

— Ὁχι. Βλέπεις, πρέπει τις νὰ γίνεταί ἐπιθυμητός; καὶ τοῦτο εἶνε μίξ τῶν ἀρχῶν μου. Ταῖς ἀπεκριθὲν ὅτι τὴν ἐσπέραν ταύτην ἔχω ὑποθέσεις· καὶ ἔχω ἀληθῶς. Ἐγνωρίσθη εἰς τὸν τελευταῖον χορὸν μετὰ τινος κυρίας, ὠραίας ὡς ἡ Ἀφροδίτη, ἥτις με ἐκάλει Ἀδωνίη τῆς μελαγχρινῆς, καὶ ἐχούσης τὴν κόμην μαύρην ὡς τὸ κάλυμμά μου, καὶ πόδα ὡς τὸν μικρὸν δάκτυλόν μου, καὶ ὀφθαλμοὺς ὠραιότατους. Κατοικεῖ εἰς τὸν ἀγρὸν, καὶ ὑπάγω νὰ εὗρω ἵππον. Καὶ σὺ τί κάμνεις ; Πῶς πηγαίνουν οἱ ἐρωτές σου ;
(ἀκολουθεῖ).

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΕΝ ΔΑΚΡΥ ΕΠΙ ΤΗ ΘΑΝΗ

ΤΗΣ ΗΘΟΠΟΙΟΥ

ΡΑΧΗΛ.

Λοιπὸν ἀπέθανε καὶ σὺ, θεότης τῆς σκηνῆς!
Ταλαίπωρε!.. Ὡὐ οἱ λαοὶ τῆς γῆς διεμφισβήτησαν
Τὸ νὰ σ' ἀκούουν μόνον,
Καὶ δὲν ἐπῆρκεις τὰς ψυχὰς αὐτῶν νὰ συγκινηθῶν
"Ολου τοῦ κόσμου ἄπληστοι οἱ κάτοικοι σ' ἐζήτουν,
Νὰ χύνης εἰς τὰ στήθη των τὸ ἄλγος ἢ τὸν πόνον, . . .
— Τώρα δὲν σὲ ζητεῖ κανεὶς!



ὦ! σὲ ζητεῖ τὸ θέατρον, πλὴν μάτην σὲ πόθει. . .
 Μάτην μὲ δάκρυα τὴν γῆν ἢ Μελοπομένη λούει
 Τοῦ τάφου τοῦ ψυχροῦ σου, . .
 Μάτην τὸ δάκρυ τῆς θεᾶς, καί! μάτην θὰ χυθῆ!
 Πλὴν. . . τί γ' ἀκούης δάκρυα; ἀπέκαμε γ' ἀκούη
 Ἐκ τῆς σκηρῆς τῶν θεατῶν τὰ δάκρυα τὸ οὖς σου,
 — Ἦσυχον τόρ' ἄς κοιμηθῆ!
 Ἐνευεε μόρον κ' ἤρπαζες τοῦ θεατοῦ τὸν νοῦν,
 Ἐκλαιες καὶ συνέκλαιε ἢ τῶν Μουσῶν χορεία . . .
 Μὲ ποῖον θὰ συγκλαιούρ
 Αἱ Μοῦσαι τόρα, ἀφοῦ σοῦ οἱ ὀφθαλμοὶ ὑπῆσαν, (ὡς ἐπὶ)
 Ὅταν σὺ μνημα κατοικήσῃ ἀγαίσθητος καὶ κρῖα;
 Μ' οὐδένα! . . τόρα μόναι τῶν αἱ Μοῦσαι ἄς ἐκχέουρ.
 Δάκρυα, . . μόναι ἄς θρηνοῦρ!
 — οοο —
 Ποσάκις πίπτουσα νεκρὰν σ' ἐδέχθη ἡ σκηρῆ,
 Ποσάκις ἐξηπάτησες τὸ ὄμμα τοῦ θανάτου
 Ἐκπρίουσα καὶ ζῶσα!
 Καὶ τόρα δὲν κητώρθωσες, τὰ τόσον ἀπηνῆ
 Νὰ ἀπατήσῃς, ὦ Παρῆλ, καὶ πάλιν βλέμματά του; . . .
 — Πλὴν πῶς, ἀφοῦ παρ' ἄλυσεν ἡ μαγικὴ σου γλῶσσα
 Κ' ἔσθυσ' ἡ θεία σου φωνή;
 — οοο —
 Τάλαινα γύναι! τῶν νεκρῶν τὴν μοῖραν θὰ φθορῆ,
 Ὅστις καὶ ἀπαξ ἔτυχε γὰ σ' ἔδη, καὶ γ' ἀκούσῃ
 Τὰ χεῖλη σου τὰ θεία . . .
 Τέρπει κἄν τόρα τοὺς νεκροὺς, μοναδικὴ γυνὴ,
 Παῖζε τὴν Φαίδραν εἰς αὐτοὺς, καὶ τότε λησμοροῦσι
 Ὅτι τὸν Ἄδην κατοικοῦν, κ' ἡ μαύρη του σκοτία
 Τοῖς εἶρε ἦττον σκοτεινὴ.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΤ. ΒΛΑΧΟΣ;

ΠΕΡΙ ΝΑΥΠΛΙΑΣ ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ.

Ἐπὶ πετρώδους χερσονήσου κειμένη ἡ πόλις αὕτη ἦν ποτε λι-
 μὴν τοῦ Ἄργους. Λέγεται δὲ ὅτι ὠνομάσθη οὕτω κατ' ἀρχαιοτά-
 τους χρόνους ἀπὸ Ναυπλίου υἱοῦ μὲν τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς
 Ἀμυμώνης, πατὴρ δὲ τοῦ Παλαμήδου· πιθανώτερον ὅμως φαίνεται
 ὅτι ἐκλήθη οὕτω δι' ἣν αἰτίαν ὁ Στράβων μνημονεύει, διὰ τὸ ἀπὸ
 τοῦ ταῖς ναυσὶ προσπλεῖσθαι (Στράβ. II. 368, Πaus. B. 38, 2).
 Ὁ Πausανίας λέγει ὅτι οἱ Ναυπλιεῖς ἦσαν Αἰγύπτιοι ἐκ τῶν μετὰ
 τοῦ Δαναοῦ εἰς Ἀργολίδα ἐλθόντων (B. 38, 2). Ἐκ τῆς θέσεως
 δὲ τῆς πόλεως αὐτῶν ἐπὶ ἄκρας προεχούσης εἰς τὴν θάλασσαν, δια-
 φερούσης οὕτω τῆς τῶν ἄλλων ἀρχαιοτάτων ἐλληνίδων πόλεων,
 οὐκ ἔστιν ἀπίθανον ὅτι ἀπέφυκον ὧδε κατ' ἀρχὰς ἔωθεν προσελθόν-
 τες ξένοι. Ἡ Ναυπλία ἦν πρῶτον ἀνεξάρτητος τοῦ Ἄργους καὶ
 ἀπετέλει μέρος τῆς ἐν Καλαυρείᾳ συνερχομένης ἀμφικτυονίας
 (Στράβ. II 374). Περὶ τοὺς χρόνους τοῦ δευτέρου μεσσηνιακοῦ
 πολέμου κατεκτήσαντο αὐτὴν οἱ Ἀργεῖοι· τοῖς δὲ ἐντεῦθεν ἀπελα-
 θεῖσι Ναυπλιεῦσιν ἔδωκαν εἰς κατοικίαν οἱ Λακεδαιμόνιοι τὴν ἐν
 Μεσσηνίᾳ Μεθώνην, ἐνθα διετέλουν οἰκούντες καὶ μετὰ τὴν ἀπε-
 λευθέρωσιν καὶ ἀποκατάστασιν τῆς Μεσσηνίας ὑπὸ τοῦ Ἐπαμινών-
 δου. (Paus. Δ. 24, 2, Δ. 27, 8, Δ. 35, 2). Τὸ Ἄργος κατέ-
 λαβεν ἤδη τὴν θέσιν τῆς Ναυπλίας ἐν τῇ Καλυρῆᾳ ἀμφικτυονίᾳ.
 καὶ ἔκτοτε τὸ Ναύπλιον φαίνεται ἐν τῇ ἱστορίᾳ μόνον ὡς λιμὴν
 τοῦ Ἄργους (ὁ Ναύπλιος λιμὴν. Εὐριπ. Ὀρέστ. 767, λιμένες
 Ναύπλιοι, Πλέκτρ. 451), καὶ ὡς τοιοῦτο, μνημονεύεται ὑπὸ
 τοῦ Στράβωνος (ἀνωτ.), ἀλλ' ἐπὶ τοῦ Πausανίου ἦν ἤδη ἔρημος
 ὁ τόπος. Ὁ Pausanίας παρετήρησεν ἐρείπια τειχῶν, καὶ ναοῦ τοῦ
 Ποσειδῶνος, καὶ κρήνην Κάναθον καλουμένην, ἐν ᾗ λογομένη ἡ
 Ἥρα κατ' ἔτος ἐγένετο περθεῖος (Paus. B. 38. 2).

(Ἐκ τῆς ἐφημερίδος τῶν Φιλομαθῶν).

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΙΣ.

Ἡ εἰς τὰ νεανικά πνεύματα ἐπιβρῶν τῶν Γαλλικῶν μυθιστορημάτων, καθ' ἐκάστην νέαν παρέχει ἡμῖν μεταφράσεις ὑπὸ ἀπαιδευτῶν καὶ πεπαιδευμένων γινόμενας. Σπανίως δὲ βλέπομεν τὴν ἐκδοσὶν βιβλίου χρησίμου καὶ διδακτικοῦ. Διὰ τοῦτο σήμερον πολλῶν ἐπαίνων κρινέται ἄξιος, ὅστις ἐκ τῶν νέων διατηρηθεὶς ἀμίαντος τοῦ ἐπικρατοῦντος λιμοῦ καταγίνεται εἰς σπουδαῖα καὶ ἐπωφελῆ ἔργα. Τοιοῦτος εἶνε ὁ πρό τινων ἡμερῶν τὴν μετάφρασιν τῆς Ῥωμαϊκῆς ἱστορίας ἐκδόσας Βλάσιος Β. Σκορδίλης. Ὁ νέος οὗτος ἐπλήρωσεν ἑλλειψὶν ἀπαιτητὴν διὰ τοῦ ἔργου τούτου, εἰς ἃ παρατιρεῖται ἐπιτυχία ἐκλογῆς καὶ ἀκρίβεια γλώσσης. Συνιστῶμεν τῷ Κ. Ἰπουργῷ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν τὴν ἱστορίαν ταύτην, ἣν πιστεύομεν ὅτι ἀσμένως διὰ τε τὸ εὐσύνοπτον καὶ εὐμέθοδον αὐτῆς θέλει συστήσει πρὸς παράδοσιν εἰς τὰ Ἑλληνικὰ σχολεῖα.

—οοο—

Ὡς μανθάνομεν ὅ μόνον ποιήματα ἐδόθησαν ἐφέτος πρὸς ἐξέτασιν εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ ποιητικοῦ διαγωνισμοῦ ἐπιτροπὴν ἤθελον ἴσως δοθῆ καὶ ἕτερα ἂν ἡ ἐπιτροπὴ δὲν ἐτεχνάζετο εὐφυῆς ὑπεκφυγῆς μέσον· διότι ἐνῶ συνήθως ἐδίδοντο τὰ ποιήματα μέχρι τῆς 15 Φεβρουαρίου, ἦτοι κατὰ τὸν κανονισμόν, 40 ἡμέρας πρὸ τῆς 25 Μαρτίου, αἴφνης διάταξις τοιχοκοληθεῖσα ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ, ὡς ἐν ἀφῶρα τοῦ φοιτητῆς μόνον τοῦ Πανεπιστημίου κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς διακοπῆς τῶν παράδοσεων, ἦτοι κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς Τυρινῆς, ὅτε οὐδὲ ἐκ τῶν φοιτητῶν τις ἐπάτει τὸν φλοῖον τοῦ Πανεπιστημίου, καταργεῖ τὴν προτέραν τάξιν καὶ ἀφαιρεῖ ἀπροτοκῆτως 10 ἡμέρας ἐκ τῶν ἐτοιμαζομένων ποιητῶν, καθιστῶσα οὕτω τὴν τεσσαρακονθήμερον προθεσμίαν πεντηκονθήμερον. Ἐν τῷ ἐφεξῆς φύλλῳ θέλομεν λαλῆσαι ἐκτενέστερον περὶ τούτου καὶ τῆς ἐπιτροπῆς.

—οοο—

Ἡ Βουλὴ παμφήρει παραδέχθη τὸν περὶ πολιτογραφίσεως τῶν μεγίστων εὐεργετῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους Σίνα, Βερναρδάκη καὶ Ἀρσάκη νόμον. Οὕτω ἤδη ἡ Ἑλλάς μεταξὺ τῶν πολιτῶν αὐτῆς συγκαταλέγει καὶ τοὺς μακρὰν μὲν αὐτῆς ζῶντας, ἀλλὰ νοητικῶς ἐν αὐτῇ κατοικοῦντας, καὶ ὑπὲρ τῆς λαμπρότητος αὐτῆς μοχθοῦντας ἐξαιρέτους τούτους ἄνδρας, ὧν τὸ ὄνομα μετ' ἐπαίνων θέλει ἀναφέρει ἡ ἱστορία αὐτῆς, καὶ ἡ μνήμη των θέλει ἐπιζῆσει, ὅσον ἡ μνήμη τῆς Ἑλλάδος.

—οοο—

Ἡ ἀνασκαφὴ τοῦ Ὀδείου δραστηρίως προχωρεῖ ἀνεκαλύφθη ἐν αὐτῷ ἡμικυκλοειδῆς ὄχετος ἀμέσως παρὰ τὴν κατωτάτην βαθμίδα ὑπὸ τὸ ἔδαφος· περὶ τῆς χρήσεως αὐτοῦ διάφοροι εἰσι γινῶμαι, ἀλλ' οὐδὲν βέβαιον δύναται νὰ ῥηθῆ μέχρι τῆς συντελεσεως τῆς ταχέως προβαίνουσας ἐκχώσεως τοῦ περικαλλοῦς τούτου οἰκοδομήματος, οὕτινος πιστεύομεν ὅτι περὶ τὰ μέσα τοῦ ἐλευσομένου μηνὸς θέλομεν ἀναγγεῖλαι τὴν ἐντελῆ ἐκκαθάρισιν τοῦ οἰκοδομήματος ὅπερ ἐμελλεν ἀκολουθῶν τὴν τύχην τῆς κοινῆς πατρίδος νὰ ὑπομείνῃ τὰ τραύματα καὶ τὰς καταστροφὰς διαφόρων καὶ σκληρῶν κατακτητῶν νὰ ἐνταφιασθῆ ὡς αὐτῇ, καὶ τελευταῖον ὑπὸ τῶν ἀπογόνων ἐκείνων, οἵτινες ψοκοδούνησαν αὐτὸ, διὰ χειρῶν Ἑλληνικῶν ν' ἀνακύψῃ ἐκ τοῦ τάφου καὶ δεῖξει εἰς τὸν ἐκπληκτον ὀφθαλμόν τὸ εἰρηπωμένον μεγαλεῖον του. Εἶνε πολλῶν ἐπαίνων ἄξιος ὅστις τοιοῦτου εὐγενοῦς καὶ ἐνδόξου ἔργου ἐνήργησε τὴν ἐκτέλεσιν, ἔργου προθέτοντος ἐν κόσμῳ, ἐν σεβασμῷ περιφανῆς μνημεῖον εἰς τοῦ Κέκροπος τὴν μεγαλόπολιν. Ὅπόσον δὲ ἐπαινετώτερος ἐκεῖνος, ὅστις ἐνεργήσῃ τὴν ἐντελῆ ἐκχῶσιν τοῦ μεγάλου ἐκείνου τῶν ποιητῶν σταδίου, ὅπου ὁ Αἰσχύλος φορῶν εἰσέτι τὴν ἐκ τοῦ αἵματος τῶν Περσῶν πορφυρᾶν χλαμύδα του, ἐνθουσιώδης ἐπεφωνεῖ

... Ὡ παῖδες Ἑλλήνων ἴτε,
Ἐλευθεροῦτε πατρίδ', ἐλευθεροῦτε δὲ
Παῖδας, γυναῖκας, θεῶν τε πατρῶων ἔδη,
Θήκας τε προγόνων· τῶν ὑπὲρ πάντων ἀγῶν.
καὶ αἱ χειροκροτήσεις τῶν φιλελευθέρων Ἀθηναιῶν ἀντήχουν, καὶ ἐπιφωνήσεις ἐνθουσιασμοῦ καὶ δάκρυα χαρᾶς μετ' αὐτῶν συνεμί-

γεννῶντο, τοῦ μεγάλου τῆς δόξης σταδίου, τοῦ θεάτρου τοῦ Διονύσου, ἐν ᾧ 60,000 ἄλλοτε Περσομάχοι ἐδιδάσκοντο, ὡς καὶ τὴν ἀνόρουξιν παντός λειψάνου τῆς ἀρχαιότητος, μαρτυροῦντος τὴν προγονικὴν μεγαλοφυΐαν! Αἱ γενόμεναι ἀρχαὶ διὰ πολλῶν μᾶς βυκαλίζουσι προσδοκίαν. Ἐῖθε αἱ προσδοκίαι μαι πραγματοποιηθῶσιν.

—οοο—

Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα μετὰ πλείστης ἐπιτυχίας ἐδιδάχθη εἰς τὸ θέατρον ἡμῶν ἡ κωμῳδία τοῦ Μολιέρου ἡ ἐπιγραφομένη, αἱ κομψευόμεναι. Τὰ πρόσωπα πάντα, δυνάμεθα εἰπεῖν, ὅτι κατὰ τὴν παράστασιν ταύτην ἐφάνησαν ἀνώτερα αὐτῶν. Πρὸ πάντων δὲ ὁ Κ. Μανούσος τοσαύτην τέχνην, τοσαύτην ἰκανότητα, ἐπεδειξάτο, ὥστε ἐξέπληξε πάντας τοὺς θεατὰς του, παρ' ὧν ἀκαταπαύτως ἐχειροκροτεῖτο καὶ ἐπαινείτο. Καὶ αἱ τὰς κομψευόμενας ὑποκρινόμεναι κυρίαὶ σήμερον ἔδειξαν βήματα προόδου καὶ εὐφρίας. Ἀμφότερα ἐκίνησαν τὴν γενικὴν ἐπιδοκιμασίαν, ἀφήσασαι ἰσχυρὰν ἐντύπωσιν καὶ μάλιστα ἡ μία ἐξ αὐτῶν. Καὶ ὁ τὸν κόμητα ὑποκρινόμενος ὅστις δὲν ἐφάνη κατώτερος δίδει ἐλπίδας ἀνωτέρας ἐπιτυχίας, καὶ πιστεύομεν ὅτι μετὰ τινα καιρὸν θέλει καταστῆ εἰς τῶν πρωτεούντων ἡθοποιῶν.

Ὅποῖος ὁ Γαλλικὸς λαός.

Ἀποσπῶμεν τεμάχιόν τι ἐκ τινος βιβλίου τοῦ περιφήμου τῶν Ἀνατολικῶν ἁμαρῶν ποιητοῦ Βίκτωρος Οὐγίου, συγγραφέντος ἐν τῇ ἔξορῳ του. Τὸ τεμάχιον τοῦτον φέρομεν ἀπλῶς μόνον ἕνα δεῖξωμεν τὴν δύναμιν τοῦ λόγου, τὴν φιλοπατρίαν, καὶ τὸ μέγα πρὸς τὴν τυραννίαν μῖσος, τοῦ διασημοτέρου τῶν Γάλλων ποιητῶν καὶ παιζογράφων.

α Ἰπῆρχε λαὸς μεταξὺ τῶν λαῶν, θεωρούμενος ὡς πρωτότοκος ἐν τῇ οἰκογενείᾳ τῶν καταθλιδομένων. Ὅστις ἦτον ὡς προφήτης εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φυλήν· καὶ ὁ λαὸς οὗτος εἶχε τὴν πρωτοβουλίαν ἀπάσης τῆς ἀνθρωπίνου κινήσεως. Ἐπορεύετο, ἔλεγεν ἔλθετε, καὶ τὸν ἠκολούθουν. Ὡς συμπλήρωμα τῆς ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ ἀδείας

φότητος τῶν ἀνθρώπων, ἐδίδασκε τὴν ἀδελφότητα τῶν ἐθνῶν. Ἐλάλει διὰ τῆς φωνῆς τῶν συγγραφέων του, τῶν ποιητῶν του, τῶν φιλοσόφων του, τῶν ῥητόρων του, ὡς δι' ἐνὸς στόματος, καὶ οἱ φθόγγοι του φθάνοντες μέχρι περάτων γῆς ἐπεκάθηον ὡς γλῶσσαι πρὸς ἐπὶ τοῦ μετώπου ἀπάντων τῶν λαῶν. Προίστατο τοῦ μυσικοῦ τῆς διανοίας δειπνοῦ. Ἐπολληπλασίαζε τὸν ἄρτον τῆς ζωῆς εἰς τοὺς ἐν ἐρήμῳ πλανωμένους. Θύελλα περικαλύπτει αὐτὸν ἡμέραν τινὰ βαδίζων ἐπὶ τῆς ἀβύσσου λέγει πρὸς τοὺς ἐκπεπληγμένους λαοὺς, διατί φοβεῖσθε; Τὸ παρ' αὐτοῦ ἐγεγρῆν τῶν ἐπαναστάσεων κύμα κατευνάσθη ὑπὸ τοῦ πόδα του, καὶ ἀντὶ τὰ τὸν καταβροχθίσῃ τὸν ἐδόξασεν. Τὰ ἀσθενῆ, τὰ ἀδύνατα, τὰ πάσχοντα ἔθνη συνελθίνοντο περὶ αὐτόν· τὸ μὲν ἐχώλαινον· ἢ ἐπὶ τρεῖς αἰῶνας εἰς τὸν πόδα του προσηρωσμένη ἄλυσσις τῆς ἱερᾶς ἐξείασις· τὸ εἶχεν ἀκροτηριάσῃ. Ἐῖπεν αὐτῷ, πορεύου καὶ ἐπορεύετο· τὸ ἕτερον ἐτύφλωπτεν· ὁ ἀρχαῖος ῥωμαϊκὸς παπισμὸς ἐκάλυπτεν τὰς κόρας τῶν ὀρθολογῶν του δι' ὀμίχλης καὶ σκότους, εἶπεν αὐτῷ· ἀνάβλεψον, καὶ ἀνέβλεψεν. Ρίψατε τὰς βυκτηρίας σας, ἦτοι τὰς προλήψεις σας, ρίψατε, ἔλεγεν, τὴν καλύπτουσαν τοὺς ὀφθαλμοὺς σας ταινίαν, ἦτοι τὰς δεισιδαιμονίας, ὀρθωθῆτε, ἄρατε τὴν κεφαλὴν, θεωρήσατε τὸν οὐρανὸν, θεωρήσατε τὸν ἥλιον, παρατηρήσατε τὸν θεόν. Τὸ μέλλον εἰς Ἰμαί. Ὡς λαοί, ἡ λέπρα τῆς ἀμαθείας, καὶ ὁ λοιμὸς τοῦ φανατισμοῦ σᾶς καταστρέφει. Ἐκαστος ὑμῶν φέρει μίαν τῶν τρομερῶν τούτων ἀσθενειῶν, ἥτις ἐπικαλεῖται τύραννος. Ἴτε, πορεύθητε, θρασύσατε τὰ δεσμὰ τῆς δυστυχίας· σᾶς ἀπελευθερῶ, σᾶς θεραπεύω. Κραυγὴν εὐγνωμοσύνης ἀνύθουν οἱ ἀπανταχοῦ τῆς γῆς λαοί, οὗς ὁ φθόγγος οὗτος καθίστα ὑγιεῖς καὶ ἰσχυροὺς. Ἡμέραν τινὰ ἐπλησίασε τὴν νεκρὰν Πολωνίαν, ὕψωσε τὸν δάκτυλον, καὶ ἔκραξε πρὸς αὐτὴν ἐγέρθητι, καὶ ἡ νεκρὰ Πολωνία ἠγέρθη.

Τὸν λαὸν τοῦτον, οἱ ἄνθρωποι τοῦ παρελθόντος, ὧν ἀνίγηλλε τὴν πτώσιν, τὸν ἐροβοῦντο καὶ τὸν ἐμίσουν. Διὰ τοῦ δόλου καὶ τῆς πανούργου ὑπομονῆς καὶ τῆς θρασυτήτος τελευταίων τὸν συνέλαβον καὶ κατώρηνσαν γὰρ τὸν ἀλυσσοδέσειν...

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΕΡΩΤΙΚΑΙ ΑΡΜΟΝΙΑΙ.

Δ.

Ο ΕΡΑΣΤΗΣ ΠΟΙΗΤΗΣ.

—οοο—

Ἐνῶ ὠχρὸς καὶ ἄχαρις ὁ Φαῖβος ἀπεχώρει
 Τὰ δάση ἀποχωρετῶν, τὰς φάραγγας, τὰ ὄρη,
 Εἰς ἐρημίαν ἄγανθον, ὅπου ἰταί μόνον,
 Ἐν ἄθρυμα ἐκάθητο λαλιῶν καὶ κλυδῶν.
 Ἐΐηται θολὰ ὄνειρα, φυχῶδες εὐτυχίας
 Μακρὰν τῆς κοιωρίας.

—οοο—

Ἐἰς κῆλον ματαιότητος, εἰς ἔδαφος κυμάτων
 Ὁ ἄφρων τὰ θεμέλια τοῦ μέλλοντος χαράττω,
 Νὰ ἀεργεῖν ἠλίκεν εὐδαιμονίας τείχη!
 Ἀλλὰ τὸν περιέπαιξεν τὸν ἄφρονα ἡ τύχη,
 Καὶ τόρα ζητεῖ ὄνειρα φυχῶδες εὐτυχίας
 Μακρὰν τῆς κοιωρίας.

—οοο—

Πολλοὶ τὸν λέγουν ποιητὴν παράδοξον δὲν εἶνε.
 Τὸν ποιητὴν σπαράττουσιν αἱ λύπαι κ' αἱ ὀδύραι,
 Καὶ ἄλλοι ὅτι ἐραστής καὶ ποιητὴς συγχρότως.
 Ρεμβώδης, μελαγχολικός, ὅτι πλανᾶται μόνος
 Θολὰ διώκων ὄνειρα φυχῶδες εὐτυχίας
 Μακρὰν τῆς κοιωρίας.

—οοο—



Ἐπίστε προσθέτουσιν ὑφαίρει ἁρμονίας,
 Αποπνεύσας Ἐρωτα καὶ πῦρ περιπαθείας,
 Ἀλλ' ἄσμα, πάλιν λέγουσι, μονότονον βαρύνει.
 Δὲν τέρπουσι τὰς ἀκοὰς ὀλοθυρμῶν καὶ θρήνοι
 Ἀνθρώπων, ὅστις ὄνειρα διώκει εὐτυχίας,
 Μακρὰν τῆς κοιωρίας.

—οοο—

Ἀλλ' ὄχι τοὺς ἀποστομῶν ὁ ἀετὸς τῆς λέρας
 Ὁ αἰσθανθεὶς τοῦ Ἐρωτος λευκόθριξ τοὺς σπινθῆρας,
 Καὶ διὰ στήθων τρυφερῶν κ' ἐνθέρμων ἁσματιῶν,
 Διὰ τὴν Λαύραν ἐνδοξὸν ἐγέλρας Μανσωλεῖον,
 Κ' ἐπιζητήσας ὄνειρα φυχῶδες εὐτυχίας,
 Μακρὰν τῆς κοιωρίας.

—οοο—

*Εἰς τὴν Βαυκ.λοῦζαν ἄλλοτε ἐκάθησε κ' ἐκεῖνος,
 Κ' ἐβόλωσε τὸ ρεῦμά της ὁ τρυφερός του θρῆνος.
 Καὶ ἐουγκίνησε πολλὰς τὸ ἄσμα του καρδίας,
 Ἀπὸ χορδῆς πεμπόμενον γλυκείας καὶ ὁμοίας.
 Κ' ἐκεῖνος ποτὲ ἀναιρον ἐζήτησ' εὐτυχίας,
 Μακρὰν τῆς κοιτωρίας.*

—oo—

*Τις οἶδεν ἂν Πιεράρχης τις δὲν εἶνε ἄρα Ἑλληρ,
 Εἰσέτι μὲ τοῦ μέλλοτος κρυμμένος τὴν νεφέλην;
 Καὶ πρὶν ἢ εὐφύτα του τὴν δόξαν ἀπατήσῃ,
 Πικρὰ ὀφείλει δάκρυα καὶ θλίβεσθαι τὰ χύσῃ,
 Καὶ τὰ ζήτησῃ ὄνειρα φυγάδος εὐτυχίας,
 Μακρὰν τῆς κοιτωρίας;*

Ὀλίγαι λέξεις πρὸς τὸν Αἰῶνα.

Οὐδέποτε ἠθέλομεν λαλήσει κατὰ τοῦ φίλου Αἰῶνος, ἂν ἐν τινι τῶν προηγουμένων φύλλων αὐτοῦ δὲν ἤθελε παρεκτραπῆ εἰς ὕβρεις ἀδίκους καθ' ἑνὸς τῶν μάλλον ἐπισήμων καθηγητῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Πανεπιστημίου. Ἡδύνατο μὲν κατὰ τῆς Ἀθηνᾶς νὰ ψάλλῃ ὅσα ἡ ἀλήθεια καὶ δικαιοσύνη ἠδύνατο νὰ τῷ ἠπαγορεύσῃ πρὸς ἀντίκρουσιν τῶν κατὰ τοῦ Ἰπουργοῦ τῆς Παιδείας ψευδολογιῶν της. Ἀλλὰ γράφων κατὰ τοῦ Πρυτάνεως, ὅστις ἐξ ὀνόματος τοῦ Ὁθωνεῖου Πανεπιστημίου κατὰ τὴν περιφανῆ τῆς 25 Ἰανουαρίου ἡμέραν προσήνεγκεν Σαπφικὴν ᾠδὴν, ἀξιόλογον γέννημα ἀμακίας φαντασίας, καὶ εὐγενοῦς ἐνθουσιασμοῦ, ἔπρεπε νὰ σκερθῆ ὀλίγον, καὶ νὰ θεωρήσῃ προσεκτικώτερον τὸ ἔργον, ὅπερ ἔμελλε νὰ προσβάλῃ· ἔπειτα ἔπρεπε νὰ σταθμίσῃ ὅλην τὴν σημαντικότητα τῆς ποιήσεως (ἐννοοῦμεν τῆς ἀληθοῦς) καὶ μετὰ ταῦτα νὰ ἐκφράσῃ γνώμην ἂν ἔπρεπεν ἢ ποιήσῃ νὰ καταστῆ τὸ ὄργανον τῆς διοχετεύσεως τῶν χαρῶν καὶ εὐχῶν τῆς Πανεπιστημιακῆς συγκλήτου πρὸς τὴν Α. Μεγαλειότητα.

Καὶ ἡμεῖς, ἐν τῷ προλαβόντι φύλλῳ ἐγράψαμεν ὀλίγας λέξεις

διὰ τὴν γλῶσσαν, εἰς ἣν ἡ ᾠδὴ αὕτη εἶνε γεγραμμένη, ἐκφράσαντες τὴν ἰδέαν ὅτι ὀλίγιστοι θέλουσιν ἐννοήσαι αὐτήν· Καὶ δὲν ἠπατήθημεν. Βεβαίως δὲν εἶνε εὐκολοι, εἰς πάντα, μὴ καταρτισθέντα μάλιστα ὁποσοῦν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν φιλολογίαν, ἢ κατάληψις τοιαύτης γλώσσης, καὶ ἐπομένως ἢ τῆς; ἐκλογῆς τῶν λέξεων καὶ ἐκφράσεων, ἢ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ τῆς ἰκανότητος τοῦ γράφοντος. Καὶ ἴσως ἔνεκα τούτου βλέπομεν σήμερον τὸν εὐρυᾶ συντάκτην τοῦ Αἰῶνος ἀποκαλοῦνται ἀπλῆν σιγουργίαν, ὅτι εἶνε ζῶσα ποίησις. Πιστεύομεν ὅτι ἐρμηνεύοντες ὀλίγους στίχους τῆς ῥηθείας; Ὡδῆς τυχαίως λαμβανομένους, εἰς ἀπλουστέρην γλῶσσαν, καίτοι τῆς ποιήσεως τὴν ἡμίσειαν ἀξίαν διὰ τούτου ἀφαιροῦντες, ὡς καταστρεφουμένης ὅλης τῆς χάριτος τοῦ πρωτοτύπου, πιττεύομεν ὅτι ὁ Αἰὼν θέλει συμφωνήσῃ μεθ' ἡμῶν, ὅτι ἐξ ἀγνοίας ἐβάνη κατακρητιῆς.

Χάριν σοῦ εἰς τ' ἄλση πάλιν τῶν ποιμένων μέλι ὄλος

Ὁ αὐλὸς μᾶς γοιτεύει,

Καὶ εἰς τὰ τῆς Ἀρκαδίας ὄρη πάλιν ὁ αἰπόλος

Μετὰ τοῦ Πανὸς χορεύει.

Χάριν σοῦ τσσαῦται σχίζουσι τὰ ὑγρά τοῦ πόντου στήθη

Τόσαι νῆες περρωταί

Ὅσα πώποτε τὸ ρεῦμα τοῦ Καύστρου κύκνων πλήθη

Δὲν διέπλευσαν ποτέ.

Σὺ καὶ τοῦ Διὸς τὰς κόρας τῶν βαρβάρων φοβηθείσας

Τὰς κακώσεις καὶ τὴν πάλιν

Καὶ μακρὰν τῆς καλλιβρείθρου Ἰπποκρήνης πλανηθείσας

Ἐπανάγαγες, καὶ πάλιν

Εἰς τὸ ἄστυ τῆς Παλλάδος εἰς τὰς εὐκλεᾶς Ἀθήνας

Καὶ ἀνήγειρες ὠραῖον

Δι' αὐτὰς ναὸν καλέσας κτλ.

Ἡ ποίησις εἶνε ἡ γλῶσσα τῶν θεῶν· δι' αὐτῆς ἐκφράζονται τὰ ὑψηλότερα αἰσθήματα, αἱ λεπτότεραι καὶ τρυφερότεραι ἰδέαι. Τί παράξενον λοιπὸν ἂν καὶ ἡ σύγκλητος τοῦ Πανεπιστημίου δι' αὐτῆς πρὸς τὸν Βασιλέα της ἐλάλησεν; Μήπως ἔπειδὴ ὁ Σκόκος ἢ ἄλλος τις ἐπὶ ἀργυρολογία πλέκουσιν ἀνοήτους στίχους δι' αὐτὴν ἢ ποίησις ἀπέβαλε πᾶσαν ἀξίαν; Ἐπειτα ἂν ἐν Ἑλλάδι ἐξευτελίσθη ἢ

ποίησις, μήπως ὁ πεζὸς λόγος ἔμεινεν εὐγενής. Δὲν ἐξευτέλισαν αὐτὸν τοσοῦτοι ἀργυρώνητοι ἐφημεριδογράφοι, ἢ διατριβογράφοι, καὶ τοσοῦτοι συγγραμμάτων ἐκδόται ;

Πιστεύομεν ὅμως ὅτι ἂν ὁ φίλος Αἰὼν ἐπρόφθανε ν' ἀναγνώσῃ τὸν Βορρᾶν, *son oracle*, ἤθελε μεταβάλλει γνώμην περὶ τῆς ᾠδῆς τοῦ Πρυτάνεως Φιλίππου.

ΑΣΤΕΙΑ.

Εἰπέ τις πρὸς ἀδέξιόν μεταφραστὴν τῶν ποιητικῶν μελετῶν τοῦ Λαμαρτίνου, σὲ συγχαίρομι, φίλε μου· ἐξεδικήθης ἐνώπιον τῶν Ἑλλήνων εὐστοχώτατα διὰ τῆς μεταφράσεώς σου τὸν Λαμαρτίνον δι' ὅσα κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἔγραψεν.

—οοο—

Ποιητὴς τις ἐπαιρόμενός ἔλεγεν ὅτι ἔκαυσε τὰ ποιήματά του διὰ τοῦτο καὶ μόνον, εἶπεν εἰς τῶν συναδελφῶν του πρὸς αὐτὸν εἶσαι συγχώρητέος δι' ὅ,τι ἔγραψες· καὶ ἐκεῖνος φεῦ! ὑπέλαβεν, ἐνόμιζον, ὅτι διὰ τῆς καταστροφῆς ταύτης ἤθελον σοὶ δῶσει ὠφέλιμον μάθημας ἀλλὰ δυστυχῶς ἀπέτυχον.

—οοο—

Θέλων τις ν' ἀγοράσῃ ἵππον ἠρώτησέ τινα τῶν φίλων του πόθεν γινώριζεται ἡ ἡλικία τῶν ἵππων. Ἐκ τῶν ὀδόντων, τῷ ἀπεκρίθη, ἐκεῖνος. Τὴν ἐπαύριον λοιπὸν ἐπορεύθη ὁ ἀγοραστὴς μας πρὸς τινα ἱπέμπορον, ὅστις ἐπαρουσίασεν αὐτῷ ὑπερήφανον πῶλον. Ἐκεῖνος δὲ ἀνοιξας τὸ στόμα του καὶ μετρήσας τοὺς ὀδόντας του τὸν ἀπέβαλε λέγων, Δὲν θέλω ἵππον τριάκοντα καὶ δύο ἐτῶν.

—οοο—

Εἰς τῶν Αὐστριακῶν στρατηγῶν ἔφερε πάντοτε ἐν τῷ στρατοπέδῳ τὸν πῖλον του ἀντιστρόφως, οὕτως ὥστε τὸ στέμμα εὕρισκετο ὀπισθεν. α Ἴδου, εἶπέ τις τῶν ἀξιωματικῶν του, στέμμα πολλακίς ἰδὸν τὸν ἐχθρόν ».